

Nyt fra New Zealand

Christchurch

8. marts 2006

Brev nr. 4

I dette brev: Moeraki Boulders, Oamaru pingvincolonies, Omarama, Mount Cook, Lake Tekapo, The Good Shepards Church, Asburton camping og Christchurch.

05. marts 2006.

Efter mange dages regnvejr, var det utrolig dejligt at vågne op til en morgen med meget sol og næsten ingen skyer. Juhuuu. Også dejligt at have overnattet et sted med strøm, så vi kunne få lidt varme på camperen (= behageligt at kravle ud af dynerne).

Da vi kørte fra Motor Camp Portebello, så vi en kæmpe engletrompet, der kunne mine slet ikke måle sig.

Vi har efterhånden kørt 1.700 km med rigelige og herlige oplevelser. Vi fandt en sandstrand, som vi lige skulle udforske – det er nemlig muligt at finde Paua muslingeskaller hernede, og da de er meget flotte, har det været et af mine mål. Jeg tror nok, at jeg fandt et stykke af denne farvestrålende muslingeskal. Vi leder også efter jade sten, men det er nok lige så svært at finde, som det er at finde rav derhjemme.

Vi kørte videre op langs østkysten, og kom på et tidspunkt til Moeraki Boulders, nogle store runde kampesten, som ser ud til at komme ud af skrænterne, efterhånden som havet æder sig ind i landet. Maori sagnet fortæller, at nogle fjendtlige krigere var kommet sejlene og forliste med disse store sten. På restauranten, der lå lige ovenfor disse kæmper, valgte vi at få en salat med alt godt fra havet, og det må siges at være en oplevelse for en gourmet.

Efterhånden var vi kommet til et område, hvor mulighederne for at se sæler, søløver og pingviner var overordentlig store. Bent opdagede pludselig noget, der bevægede sig nede på stranden, og det var ganske rigtigt en af de

specielle Fursæler (de ligner søløver). Turen gik videre og ved Cape Wanbrow var vi inde at se en koloni med guløjede pingviner, vi så kun 2, hvilket skyldtes, at det er bedst at se pingviner i skumringstiden, da de så er på vej på land. Vi var også så heldige at få øje på 2 søløver, der kom på land for at tage sig en lur. De er næsten ikke til at se nede på stranden, da de lægger sig i tangen. Vi var meget spændte på at se, om vores billeder var blevet gode, da der blæste "en stiv pelikan".

Turen gik videre og de sidste 100 km gjorde vi ikke rigtig holdt for at kigge på naturen. Vores mål var svæveflyvepladsen i Omarama, og vi nåede hertil lige inden det blev mørkt og var så heldige at træffe vores svenske kontaktperson, Bo. Nu vil tiden vise, hvilke flyveoplevelser, vi får ud af det.

06. marts 2006.

Vi stod op lidt før 8, vi havde fået, at vide at der skulle være briefing kl. 10.00. Men vi var usikre på, om urene var stillet tilbage til vintertid, (efter vores oplysninger i Danmark skulle det være sket i weekenden). De første, vi spurgte om det, vidste det ikke, men vi fik senere at vide, at det først sker den sidste weekend i marts, altså når vi er rejst hjem igen. Så vi fortsætter med at være 12 timer forskudt for dansk tid. Briefingen var ikke det helt store, dog var der 2 piloter, der fortalte om gårdsdagens flyvninger, de gjorde det meget dramatisk, hvorefter lederen af briefingen afbrød dem, gjorde opmærksom på, at der var nye gæster til stede, og briefingen også gerne skulle være en

velkomst til dem. Centeret, vi var kommet til, drives 100% professionelt, alt personale er lønnet, de står til rådighed for at give os de bedste oplevelser. Og det fik vi. Vi havde aftalt at flyve sammen med Bo Nilsson, svensk født, bor i England, når det er sommer der, og i New Zealand, når det er omvendt. Bo laver ikke andet end at svæveflyve, hmmn, - måske man skulle tage sin tilværelse op til revision? Bo ville gøre flyet klar, vi kunne regne med start ca. kl. 13.

Vi aftalte med Bo, at Merete skulle flyve først, vinden ville blive kraftigere senere på dagen, nu blæste det trods alt kun 30 knob. Det var et meget uroligt vejr at starte i. Senere har jeg fået fortalt, at de i Viborg for længst ville have pakket flyene sammen, hvis det blæste så kraftigt, men det vidste jeg heldigvis intet om på det tidspunkt. Bo gjorde alt for, at jeg skulle få en kanon oplevelse. Det var spændende og utrolig fascinerende at flyve over nogle af de bjerge, som vi har kørt rundt om, se søerne og alle de næsten udtørrede flodsenge. På grund af den kraftige vind følte det, som om vi stod stille i luften. Jeg var oppe i ca. 9000 fod, altså knap 3 km højde. Der var en del lufthuller undervejs, men værst var de sidste minutter af landingen, hvor det hele hoppede og dansede, da var jeg ikke mange penge værd. Så snart vi stod på jorden igen, var jeg "fit for fight" efter en herlig oplevelse.

Bo kørte flyet til hangar, for at læsse mere vandballast på, inden næste tur med Bent. Duo Discussen var lidt vimmer i den kraftige blæst var forklaringen. Jeg havde snakket med Bo om, at jeg gerne ville have en god flyveoplevelse i bølgerne. Det skal jeg love for, at jeg fik. Under Bo's kyndige vejledning fløj jeg den mest herlige og oplevelsesrige tur, jeg nogensinde har fløjet. Først langs nogle skrænter, for lige at samle højde på og komme fri af bjergene, senere via nogle cumulus skyer, og derfra med kurs direkte ud mod bølgerne. Det lykkes i første forsøg, vi fik straks god højde på. Under vejs til næste bølge mislykkes det at fange den, hvorefter vi var nede og "skrabe" mod bjergkanterne lidt igen. Men pyt, flyvedagene er lange hernede, det lykkedes selvfølgelig at komme op igen. Vi var i godt 21.000 fod, ja luften er lidt tynd deroppe, så det var nødvendigt med ilttilførsel, jeg har aldrig været så højt oppe i svævefly.

Vi fløj et godt stykke nord for Omarama, kunne desværre ikke se Mount Cook, den var indhyllet i skyer, fløj dernæst mod syd, der var fri udsigt til Wanaka, et af vores tidligere opholdssteder på turen. Vi landede efter knap 4 timers flyvning, en kæmpe oplevelse rigere.

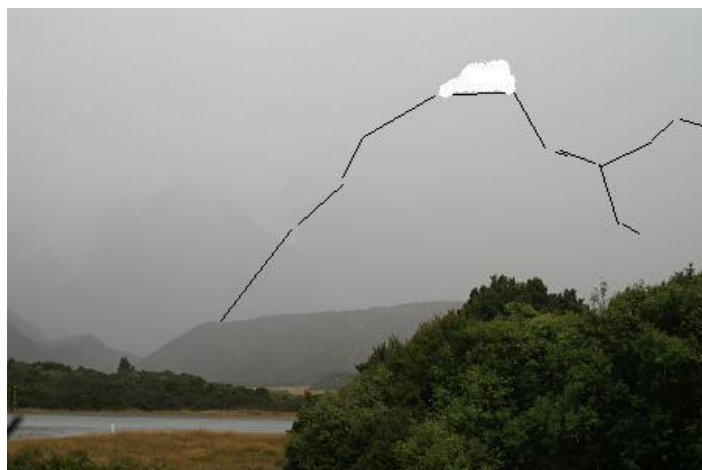
07. marts 2006.

Vi vågnede ved 8-tiden, det havde regnet en del i løbet af natten, så vi havde været vågne et par gange. Faciliteterne på pladsen var udmærket, så vi gjorde

os godt i stand og fik ryddet op og sagt pænt farvel til Gavin & Co på flyvepladsen, inden vi startede camperen og drog nord over. Vores mål var Mount Cook, New Zealands højeste bjerg, godt 3700 meter. Bjerget er hele året dækket af sne, og ofte også af skydække. Vi kørte i det mest herlige solskin, blandt andet forbi Lake Benmore, som med sin turkis grønne farve så helt fantastisk spændende ud. Vi tog vist mange billeder af den.

Lake Pukaki, som vi kom til derefter, var mindst lige så flot, men desværre begyndte det at regne, inden vi var helt forbi den. Søen er ganske vist næsten 40 kilometer lang, men vi kunne se det dårligere vejr på afstand, og vi begyndte efterhånden at miste optimismen med hensyn til at få Mount Cook at se. Oj, hvor blev Merete sur, da det ved Mount Cook styrtede ned. Det eneste blik vi fik af bjerget var på det store panorama billede i turistinformationen i byen nedenfor. Vi spurgte lidt til vejsituationen, om der evt. var udsigt til opklaring, det var ikke tilfældet, så vi besluttede at tage vores frokost i bilen, (vi savner "farfars" rugbrød – efter alt for meget toastbrød) hvorefter vi kørte tilbage til hovedvejen igen. Lige nu er vi enige om, at vi bare smutter herved en anden gang, vi vil altså have det bjerg at se. (Vi blev jo også snydt for kigget mod bjerget, da vi var omkring Lake Matheson og Fox gletcheren). Billedet af Mount Cook er lidt manipuleret for Meretes skyld.

Vi fortsatte mod Lake Tekapo. Vejret blev hurtigt meget smukt igen. For enden af Lake Tekapo, så vi den lille kirke, "The Good Shepards Church". Det er en lille kirke med plads til ca. 30 gæster, men med en helt unik udsigt fra altertavlen gennem et kæmpe panorama vindue til søen. Præsten skal nok gøre sig meget umage for at skabe opmærksomhed fra tilhørerne, vi tror langt de fleste i stedet vil sidde og drømme sig langt væk med den skønne udsigt.

Vi fortsatte mod Christchurch af scenic routen (på dansk: Marguerite ruten). En meget smuk tur, hvor vi forsøgte at filme en hel masse får, helst med tøj på, Merete synes de nyklippede ser så nøgne og ynkelige ud. Det lykkedes faktisk at finde en mark med mange (ja, - måske 1000) får på. De brægede gevaldigt.

Vi havde kontakt med Nanna, vores genbos datter, hun er netop også i New Zealand, på jordomrejse. Vi kommunikerede via SMS, Nanna er faktisk på Sydøen i øjeblikket, kører nærmest i sporene efter os, blot 3-400 kilometer efter. Vi blev enige med Nanna om, at vi nok ikke mødes herovre, ønskede hinanden fortsat god færd, vi ses senere hjemme på Hedebakken.

Vi kørte ind på en rasteplass, som viste sig at være nærmere en campingplads men uden de store faciliteter, ved 20 tiden. Vi havde da kørt 350 km siden Omarama. Siden vi ankom til New Zealand er det blevet til 2400 km, så vi ligger da ikke på den lade side. Kigger vi i kalenderen, tja, - så er ferien halvgået, tiden går bare alt for hurtigt.

08. marts 2006.

For pokker, da vi vågnede, - solen skinnede og landskabet udenfor så indbydende ud. Vi holdt parkeret ved siden af 3 andre campere, 2 af dem så store som rutebiler. Jeg tror, vi skal finde et andet udlejningsbureau næste gang. Vi faldt i snak med naboerne, det ene hold viste os en bog, om vi havde set den? Næ, - det havde vi da ikke, men billedet på forsiden så knald godt ud. Jamen, sagde de, det er jo taget her lige oppe fra bakken på den anden side af "the Gorge", altså kløften. I kan gå derop, det tager kun tre timer. Som sagt så gjort, vi lod dog camperen klare det meste for os. Men på bakken ca. 500 meter i fugleflugtslinie fra campingpladsen var der den skønneste udsigt ned over kløften, floden, campingpladsen og med nogle flotte store bjerge i baggrunden. Herligt med sådan et tip. Naboerne til den anden side spurgte nysgerrigt til, hvor vi var fra. Danmark, svarede jeg. Nå, jamen så er vi jo naboer, de var fra Tyskland. Jeg spurgte til hvor i Tyskland, Bavarian, Regensburg, hvis jeg viste, hvor det var. Jeg slog prompte om i bayersk tysk, og svarede, at det gjorde jeg helt bestemt, vi har jo boet syd for München et

års tid. De grinede meget, jamen, hvorfor talte vi så ikke bare tysk i aftes, hvor vi også sludrede lidt sammen?

Senere oppe på bakken, faldt vi i snak med en indfødt, tror vi nok. Han kom kørende i en af de 2 personers ladvogne, vi ser så tit, ofte med en fårehund på ladet. Han steg ud, kiggede interesseret ud over landskabet, kom over til os og begyndte at fortælle lidt om, hvad vi kunne se derfra. Han havde overnattet derude langs floden, pegede han. Han fortalte, at det debatteres kraftigt hernede, hvor godt det er, at landbruget indvinder så meget vand fra floderne til deres marker. Vi måtte give ham ret, ud fra et turistmæssigt synspunkt, så ser floderne meget bare og tørre ud. Vi har faktisk tænkt på, at næste tur til New Zealand bør være på en anden årstid, for netop at se noget vand i vandløbene.

Vi fortsatte ad den flotte rute mod Christchurch. Vi nappede et par billeder undervejs, blandt andet så vi en af de spøjse maskiner, de klipper hæk med hernede. Mange hegn langs marker og veje er fyretræsagtige, mange meter høje og lige så flot klippet som genboens ligusterhæk. Maskinerne ligner en lastvogn med en mindre kran på, på enden af kranen sidder klipperen, en ordentlig karl med flere meters spændvidde. Det sidste stykke vej mod Christchurch var snorlige, vel 30-40 kilometer, det blev lidt kedeligt, men effektivt er det.

I Christchurch gik vi i banken for at hæve penge, samt bekende, at vi have begået "den frygtelige forbrydelse" at parkere ulovligt i Dunedin. Vi ville altså gerne betale bøden. Det kunne banken ikke klare, prøv på biblioteket var deres bedste bud. Vi troede nu, at biblioteket var et sted, man lånte bøger, men nej, - det måtte være muligt. På biblioteket fik vi det svar, at det var da rigtigt at nogle biblioteker i Christchurch kunne tage imod betaling for slige forseelser, men altså ikke, hvis de var begået i Dunedin, som i vores tilfælde. Prøv i stedet på posthuset. Det lå heldigvis lidt længere henne af gaden. På posthuset måtte overkontrolløren tilkaldes, dette var en opgave af de sværere. Jo, måske kunne de overføre pengene til kommunen i Dunedin, men de ville nok bare komme retur. Efter nogen diskussion blev vi enige om, at det bedste

var at lave en postcheck, putte den i en kuvert sammen med opkrævningen, og sende den til Dunedin kommune. Som sagt så gjort, godt vi er ude af landet inden pantefoged, rykkergebyr etc. træder i funktion.

Vi skulle også omkring vores udlejningsbureau, vi har 2 gange haft problemer med Merceren. 2 gange har en advarselsslampe i instrumentbordet lyst op, vi har ikke kunnet finde ud af hvorfor og hvor alvorligt, det måtte være. Første gang var vi langt fra mobiltelefondekning, så vi kunne ikke ringe og spørge nogen. Vi holdt da ind til siden af vejen, stoppede motoren i nogle minutter, startede den igen, - vupti, problemet var løst. Jeg tror mange værksteder lever fedt af den løsning. Advarselsslampe lyste igen i aftes, kort før vi holdt ind for natten. På udlejningsbureauet vidste damen ikke sine levendes råd. Hun ringede til hovedafdelingen i Auckland og til flere lokale værksteder i nærheden. Til sidst fik hun kontakt med et Mercedes værksted nogle kilometer fra udlejningsbutikken. Hun bad os køre derhen, de måtte kunne hjælpe os. Som sagt så gjort, vi fandt Mercedes, en meget flot butik, sikke nogle fede biler, de havde der. En mekaniker var blevet sat ind i vores problem, viste godt, at vi kom, han fandt noget måleudstyr frem. Efter 5 minutter konkluderede han, at det var særdeles vanskeligt. (han kunne ingen fejl finde, men lampen havde jo lyst, så merceren burde indlægges). De havde dog først tid til nærmere undersøgelser i næste uge. Vi forklarede ham vores situation, vi kunne ikke vente på det, vi var jo på ferie. Han afklarede dernæst telefonisk med udlejningsfirmaet, at vi blot kunne køre videre, så måtte bilen gås efter, når den kommer til Auckland. Det var aldrig sket med en Toyota.

Vi kørte ind i centrum af byen. Vi så den smukke katedral, byens domkirke. Den er ikke specielt stor, med flot indvendig. Organisten spillede på det store orgel, det skabte en hyggelig stemning. I sidefløjen til kirken, var der indrettet en kæmpe souvenirbutik og tilhørende cafe. Temmelig kommercielt, må vi sige.

Vi kiggede lidt på boderne udenfor kirken, var inde på turistkontoret, fik bestilt billetter til færgeoverfarten til Nordøen. Vi skal sejle på lørdag kl. 10, der er ca. 300 kilometer til færgehavnen, så vi må se at være fremme til tiden.

Så forlod vi Christchurch, fulgte den smukke rute over bjergene til Lyttleton, Christchurch's havneby. Det begyndte at småregne lidt, vejret havde ellers været sommeragtig hele dagen. Fra Lyttleton kørte vi rundt om fjorden, fandt en camperplads for natten, belejligt

indrettet sammen med en restaurant, vi var godt sultne. Vi spiste en god steak, fik lidt øl og vin til.

Kærlig hilsen Merete og Bent